Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 201 058 van 14 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE**
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en hun twee meerderjarige kinderen X en X, die allen verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 oktober 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 oktober 2017 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 2 mei 2017 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) nam op 16 augustus 2017 een beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing werd op 28 september 2017 ingetrokken. De ingestelde vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest van 14 december 2017 verworpen (RvV 14 december 2017, nr. 196 656).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 4 oktober 2017 een nieuwe beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekers werden hiervan op 13 oktober 2017 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(…)
Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 02.05.2017 bij onze diensten werd ingediend door:
H.(…), H.(…) (R.R.: (…))
Geboren te (…) op (…)
+ partner: G.(…), N.(…) (R.R.: (…))
Geboren te (…) op (…)
+ kinderen:
-H.(…), N.(…) (R.R.: (…))
Geboren te (…) op (…)
-H.(…), T.(…) (R.R.: (…))
Geboren op (…)
Nationaliteit: Armenië
Adres: (…)
in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.
Reden:
Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.
Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 07.08.2017 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.
De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.
Er wordt geen rekening gehouden met eventuele stukken toegevoegd aan het beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien deze niet ter kennis werden gebracht aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het komt immers aan betrokkene toe om alle nuttige en recente inlichtingen in zijn aanvraag of als aanvulling op deze aanvraag aan onze diensten over te maken.
(…)"

1.4. Tevens trof de gemachtigde van de staatssecretaris op 4 oktober 2017 beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13). Verzoekers werden hiervan op 13 oktober 2017 in kennis gesteld.

Volgend bevel om het grondgebied te verlaten, in hoofde van de eerste verzoekende partij, vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN
De heer, die verklaart te heten:
Naam + voornaam: H.(…), H.(…)
Geboortedatum: (…)
Geboorteplaats: (…)
Nationaliteit: Armenië
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
binnen 0 dagen (onmiddellijk) na de kennisgeving.
REDEN VAN DE BESLISSING:
Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:
Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.
Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:
4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 13.01.2012, hem ter kennis gegeven op 19.01.2012.
(…)"

Volgend bevel om het grondgebied te verlaten, in hoofde van de tweede verzoekende partij, vormt de derde bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(…)
BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN
De mevrouw, die verklaart te heten:
Naam + voornaam: G.(…), N.(…)
Geboortedatum: (…)
Geboorteplaats: (…)
Nationaliteit: Armenië
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
binnen 0 dagen (onmiddellijk) na de kennisgeving.
REDEN VAN DE BESLISSING:
Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:
Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.
Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:
4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 13.01.2012, haar ter kennis gegeven op 19.01.2012.
(…)"

Volgend bevel om het grondgebied te verlaten, in hoofde van de derde verzoekende partij, vormt de vierde bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(…)
BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN
De heer, die verklaart te heten:
Naam + voornaam: H.(…), N.(…)
Geboortedatum: (…)
Geboorteplaats: (…)

Nationaliteit: Armenië
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
binnen 0 dagen (onmiddellijk) na de kennisgeving.
REDEN VAN DE BESLISSING:
Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:
Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of een geldig visum.
Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:
4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 20.01.2014, hem ter kennis gegeven op 23.01.2014.
(…)"

Volgend bevel om het grondgebied te verlaten, in hoofde van de vierde verzoekende partij, vormt de vijfde bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(…)
BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN
De mevrouw, die verklaart te heten:
Naam + voornaam: H.(…), T.(…)
Geboortedatum: (…)
Geboorteplaats: (…)
Nationaliteit: Armenië
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
binnen 30 dagen na de kennisgeving.
REDEN VAN DE BESLISSING:
Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:
Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of een geldig visum.
(…)"

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste onderdeel van verzoekers hun eerste middel werpen verzoekers onder meer de schending op van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Verzoekers stellen daarbij onder andere als volgt:

"(…)
De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet.
Voormeld artikel bepaalt het volgende:
(…)
Niettegenstaande de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, is de Raad wel bevoegd om in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan

van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).
2.
In tegenstelling tot hetgeen verwerende partij in de bestreden beslissing voorhoudt, staat geenszins 'kennelijk' vast dat eerste verzoeker niet zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit. Integendeel, uit het medisch getuigschrift van Dr. V.(…) D.(…) P.(…) dd. 13.04.2017 blijkt dat er sprake is van een ernstige PTSS. Bij stopzetting van de behandeling is de behandelende psychiater van oordeel dat er sprake is van paranoïde.
Geheel ten onrechte, en tegen de medische stukken in, meent de ambtenaar-geneesheer evenwel dat er in casu geen risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen behandeling zou zijn in het land van herkomst. Gelet op de vaststellingen van de behandelende geneesheer (cf. infra), kan zulks weinig ernstig worden voorgehouden.
De ambtenaar-geneesheer stelt in zijn advies bovendien: 'In geval van terugkeer naar het herkomstland zou de huidige toestand, zelfs zonder medicatie, hoogstens wat langer kunnen aanslepen, zonder dat dit een reëel risico op de gezondheidstoestand van betrokkene zou inhouden of aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke toestand.'
Dit staat evenwel haaks met het standaard medisch attest van Dr. V.(…) D.(…) P.(…) dd. 13.04.2017, waaruit blijkt dat stopzetten van behandeling paranoïde zal veroorzaken en er bovendien noodzaak is van mantelzorg en psychotherapie ondenkbaar is in het land van herkomst gelet op de oorsprong van het trauma voor de PTSS. Het vormt dan ook een ongefundeerde mening van de ambtenaar-geneesheer dat de toestand van verzoeker hoogstens wat langer zou aanslepen in geval van terugkeer. Zulks wordt niet gestaafd door enig internationaal aanvaard wetenschappelijk onderzoek, laat staan door een persoonlijk onderzoek van verzoeker door de ambtenaar-geneesheer. Uit niks blijkt dat de toestand in geval van terugkeer louter hoogstens wat langer zou duren.
Gelet op de vaststellingen van de behandelende psychiater moet in casu worden aangenomen dat de medische behandeling noodzakelijk is (naast medicatie, ondergaat verzoeker immers ook nog steeds psychiatrische therapie) en er bij afwezigheid van behandeling een reëel risico is voor de fysieke/psychische integriteit.
(…) Deze psychiater heeft bovendien 3 specifieke medicijnen voorgeschreven, doch de ambtenaar-geneesheer stelt louter dat de huidige toestand van verzoeker zelfs zonder medicatie hoogstens wat langer kan aanslepen. Waarop zij zich baseert blijkt evenwel niet uit het advies.
Het eenvoudigweg tegenspreken door de ambtenaar-geneesheer door te stellen dat er geen risico zou zijn op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen behandeling is in het land van herkomst, kan sowieso niet volstaan om te voldoen aan de motiveringsplicht (schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, minstens is er sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht).
(…)
Het is dan ook onduidelijk waarop de ambtenaar-geneesheer zich baseert om loodrecht een tegenovergestelde mening te hebben en voor te houden dat er geen onmenselijke of vernederende behandeling zou zijn wanneer er geen adequate medische zorgen zijn in het land van herkomst.
(…)"

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. De toepasselijke bepalingen van het door verzoekers geschonden geachte artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

"§ 1
De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.
De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.
Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.
De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.
(…)
§ 3
De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:
(…)
4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;
(…)"

3.4. Verzoekers dienden op 2 mei 2017 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet. Bij hun aanvraag voegden verzoekers een standaard medisch getuigschrift (hierna: SMG) op datum van 13 april 2017. Hierin wordt gesteld dat eerste verzoeker lijdt aan een "*état dépressif fort"*, waarvoor hij medicamenteus behandeld wordt. Bij noodzakelijke behandeling staat aangegeven: "*Psychothérapie à durée indéterminé".* Indien de behandeling stopgezet wordt, maakt het SMG gewag van "*Mélancolie, paranoïa".* Volgens het SMG zal de aandoening van eerste verzoeker gunstig evolueren indien hij psychotherapie volgt. Onder "*F/ Si d'application: quels sont les besoins spécifiques en matière de suivi médical? Une prise en charge de la dépendance est-elle médicalement requise (soins de proximité)?"* staat als volgt vermeld: "*Oui (psychothérapie impensable dans le pays à l'origine de trauma)".*

3.5. De eerste bestreden beslissing verwijst naar het medisch advies van de arts-adviseur van 3 oktober 2017, een stuk dat integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing. Dit medisch advies is gemotiveerd als volgt:

"(…)
H.(...), H.(…) (R. R.: (…))
Mannelijk
Nationaliteit: Armenië
Geboren te (…) op (…)
Artikel 9ter §3-4°
Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 2/5/2017.
Uit het standaard medisch getuigschrift van 13/4/2017 (Dr, V.(…) D.(…) P.(…)) blijkt dat betrokkene lijdt aan een chronisch depressieve toestand, mogelijks ten gevolge van een PTSD. Bij betrokkene zijn er geen ziekten noch medische antecedenten bekend.
Verder waren er niet tenminste verwikkelingen, geen acute opstoten noch hospitalisaties te betreuren, althans niet in België. Er werd medicatie voorgeschreven en betrokkene zou voor "onbepaalde duur psychotherapie moeten krijgen.*
Ik stel echter vast dat de noodzaak hiervoor geenszins gestaafd wordt door objectieve gegevens of op een grondig psychometrisch onderzoek, er waren geen hospitalisaties noch acute opstoten, zodat in dit specifiek geval er geen ernstige beperking van of gevaar, voor de gezondheidstoestand geobjectiveerd werd.
In geval van terugkeer naar het herkomstland zou de huidige toestand, zelfs zonder medicatie, hoogstens wat langer kunnen aanslepen, zonder dat dit een reëel risico op de gezondheidstoestand van betrokkene zou inhouden of aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke toestand.

Ik stel vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.
(…)"

3.6. Verzoekers voeren aan dat waar de arts-adviseur in het medisch advies stelt dat "*(…) In geval van terugkeer naar het herkomstland (…) de huidige toestand, zelfs zonder medicatie, hoogstens wat langer [zou] kunnen aanslepen, zonder dat dit een reëel risico op de gezondheidstoestand van betrokkene zou inhouden of aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke toestand. (…)",* dit haaks staat op de informatie in het bijgebrachte SMG waaruit blijkt dat eerste verzoeker medicatie krijgt, psychotherapie dient te volgen en, indien de behandeling stopgezet wordt, er paranoia kan optreden. De bewering van de arts-adviseur dat eerste verzoeker zijn toestand hoogstens wat langer zou aanspelen bij een terugkeer naar het land van herkomst, zo stellen verzoekers, wordt nergens nader onderbouwd.

3.7. In de nota met opmerkingen wordt als volgt gesteld:

"(…)
Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit de lezing van het medisch advies d.d. 3 oktober 2017 blijkt dat de arts-adviseur vaststelde dat eerste verzoeker lijdt aan een chronisch depressieve toestand, mogelijks ten gevolge van een PTSD. De arts-adviseur zette voor die aandoening uiteen waarom zij niet kan beschouwd worden als een aandoening in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet teneinde een verblijfsrecht toe te kennen:
(…)
Het loutere feit dat verzoekers de mening zijn toegedaan dat eerste verzoeker nog behandeling krijgt en bij stopzetting ervan er sprake zou zijn van paranoïde, is niet afdoende om een schending van de door hen opgeworpen bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur te weerhouden. De aangehaalde psychologische toestand van verzoeker werd door de arts-adviseur onderzocht en besproken, waarbij hij tot de vaststelling kwam dat er geen risico bestond voor een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst. De ambtenaar-geneesheer ging enkel de voorwaarden na zoals deze omschreven zijn in artikel 9ter van de vreemdelingenwet.
(…)"

3.8. Bij de beoordeling van de aandoening in het kader van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet beschikt de arts-adviseur over een vrije beoordelingsbevoegdheid en de Raad kan zich wat deze beoordeling betreft niet in diens plaats stellen. Dit betekent echter niet dat de vaststellingen van de arts-adviseur volstaan als motieven van een beslissing tot weigering van verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet (*cf*. RvS 20 april 2017, nr. 237.959). De arts-adviseur stelt dat de aandoening van eerste verzoeker nergens geobjectiveerd werd, maar zijn depressie alsook de benodigde medicatie en behandeling en wat er zou gebeuren indien deze zouden worden gestopt, werden wel vastgesteld door dokter V. D. P. in het SMG van 13 april 2017. De arts-adviseur beperkt zich bij het weerleggen van dit SMG tot de stelling dat *"(…) In geval van terugkeer naar het herkomstland (…) de huidige toestand, zelfs zonder medicatie, hoogstens wat langer [zou] kunnen aanslepen, zonder dat dit een reëel risico op de gezondheidstoestand van betrokkene zou inhouden of aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke toestand. (…)"* Dit motief van de arts-adviseur wordt nergens verder verduidelijkt en verzoekers hebben er dan ook het raden naar waarom de aandoening van eerste verzoeker, een aandoening waarvoor hij blijkens het SMG blijvend dient behandeld te worden, zelfs zonder medicatie hoogstens wat langer zal aanslepen. Door er in de nota met opmerkingen louter op te wijzen dat de arts-adviseur de toestand van eerste verzoeker heeft onderzocht en besproken en dat hij tot de vaststelling kwam dat er geen risico bestond voor een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst en de arts-adviseur op die manier enkel de voorwaarden van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet naging, maakt de gemachtigde van de staatssecretaris niet aannemelijk dat de arts-adviseur wel degelijk afdoende heeft gemotiveerd in zijn medisch advies van 3 oktober 2017.

3.9. Verzoekers worden bijgetreden in hun kritiek, wat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

Het besproken onderdeel van het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het eerste middel niet kan leiden tot een ruimere vernietiging van de eerste bestreden beslissing, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3.10. In een tweede middel, gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13), stellen verzoekers als volgt:

"(…)
Bij het nemen van de bevelen werd door verwerende partij geen rekening meer gehouden met de medische toestand van verzoeker en met name met de ontoereikende behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst.
Gelet op de ernstige gezondheidstoestand van verzoeker en de ontoereikende behandeling in zijn land van herkomst heeft verwerende partij dan ook in strijd met artikel 3 EVRM het bevel genomen om het grondgebied te verlaten.
Verwerende partij had alvorens de bevelen uit te vaardigen een onderzoek moeten voeren naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst, hetgeen zij duidelijk niet heeft gedaan.
Zie hieromtrent ook S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen. Grondbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985, Maklu, Antwerpen, 2007, 161:
'Wat dit laatste betreft, heeft de Raad van State reeds in meerdere arresten geoordeeld, onder expliciete verwijzing naar het zorgvuldigheidsbeginsel, dat de Dienst Vreemdelingenzaken, bij de evaluatie van de medische zorgverstrekking in het land van herkomst, niet alleen de mogelijkheid tot behandeling van een medische aandoening moet onderzoeken, maar eveneens moet nagaan of die zorgverstrekking ook toegankelijk is voor de betrokken vreemdeling. Met name dient de dienst daarbij na te gaan of de vreemdelingen in staat is om de kosten van de noodzakelijke behandeling financieel te dragen.'
Gelet op de afwezigheid van een dergelijk onderzoek moet worden aangenomen dat het voor verzoeker (en zijn gezin) dan ook onmogelijk is om terug te keren.
De bevelen om het grondgebied te verlaten dd. 04.10.2017 vormt dan ook een schending van artikel 3 EVRM, minstens is er sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.
Een vernietiging van de bevelen om het grondgebied te verlaten, als accessorium van de beslissing dd. 04.10.2017 waarbij de aanvraag om tot een verblijf in toepassing van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 gemachtigd te worden onontvankelijk werd verklaard, is dan ook op zijn plaats."

3.11. In de nota met opmerkingen wordt gerepliceerd als volgt:

"(…)
In het tweede middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, halen verzoekers de schending aan van redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 EVRM.
Zij betogen dat er bij het nemen van het bevel geen rekening gehouden werd met de medische toestand van eerste verzoeker en met de ontoereikende behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst.
De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekers, die zowel het bevel om het grondgebied te verlaten als de ongegrondheidsbeslissing aanvecht, beiden genomen op dezelfde dag, bezwaarlijk kunnen voorhouden als zou het bevel genomen zijn zonder een voorafgaandelijke beoordeling van de medische toestand.
Het volstaat dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij er zich voorafgaand aan het nemen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van heeft vergewist dat de ingeroepen gezondheidstoestand geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaakt. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt, nu verzoekers de opgeworpen schending niet concretiseren.
Het tweede middel is onontvankelijk, minstens niet ernstig."

3.12. Gelet op de gegrondheid van een middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing moet in de huidige stand van het geding worden uitgegaan van de veronderstelling dat niet kan worden uitgesloten dat het aangevoerde medische probleem mogelijk kan worden aangenomen in de zin van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet, zodat in die omstandigheden de gemachtigde van de staatssecretaris niet zou hebben besloten tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten.

3.13. Door de vernietiging van de eerste bestreden beslissing is momenteel geen standpunt ingenomen inzake artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), waarvan de schending wordt aangevoerd. Bijgevolg kan in de huidige stand van het geding de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM niet worden uitgesloten wat betreft de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben gegronde middelen aangevoerd die leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 oktober 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 oktober 2017 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13), worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERKIMPEN	C. VERHAERT